

САШКО ПОЛОЖИНСЬКИЙ ПРО
СВІЙ НОВИЙ ПРОЕКТ «БУВ'Є»:

«Я НЕ МОЖУ
СТВОРИТИ ЩОСЬ
ПРИНЦИПОВО
НЕ СХОЖЕ НА
«ТАРТАК»» стор. 13

ВИДАННЯ ВІЛЬНИХ ЖУРНАЛІСТІВ

Хроніки ЛЮБАРТА

№20 (183) • 21 серпня 2014 року

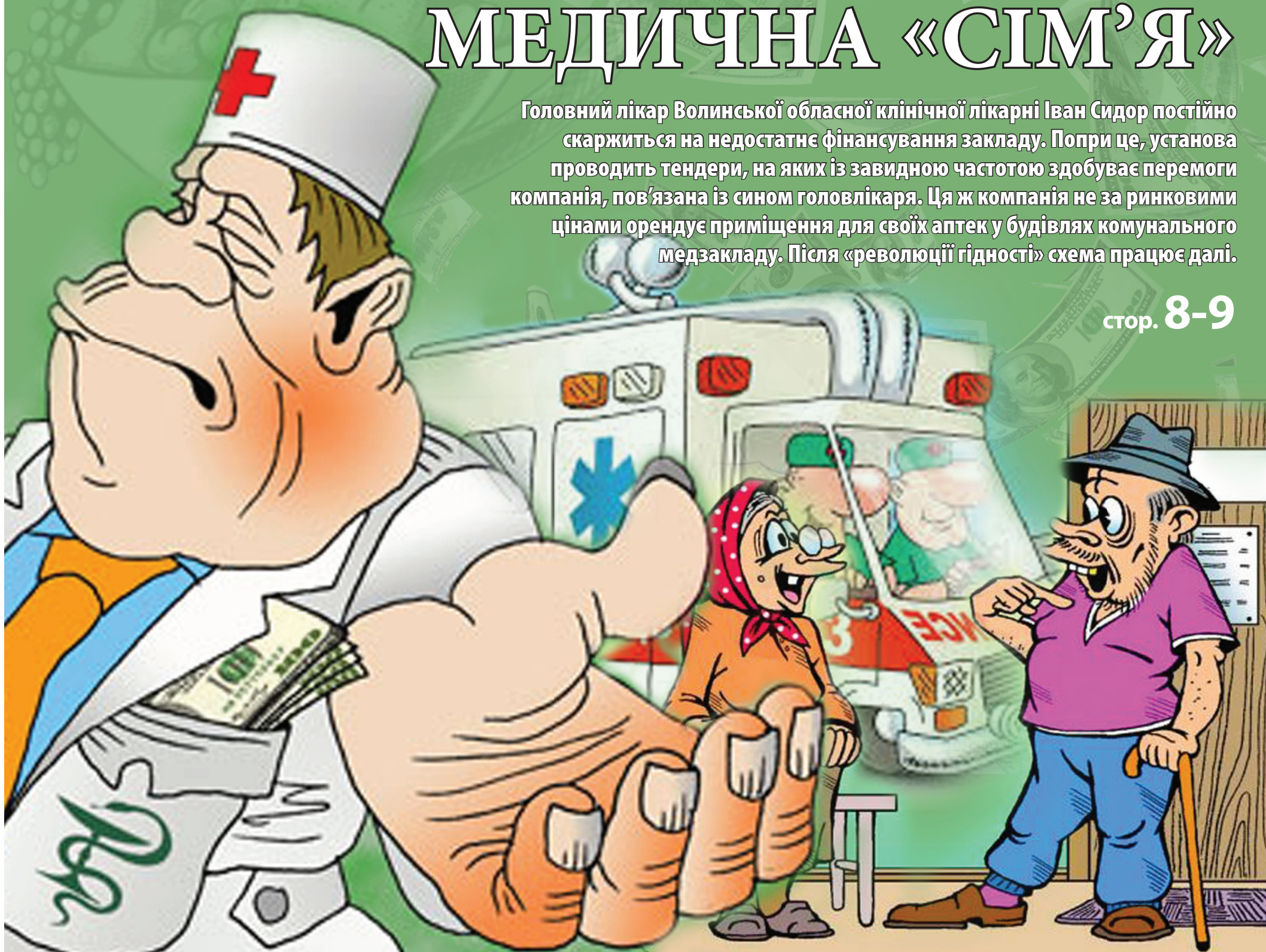
ЦІНА ДОГОВІРНА

• НОВИНИ • ПОЛІТИКА • ІНТЕРВ'Ю • КОМЕНТАРІ • ФАКТИ • КОМУНАЛКА • СПОРТ • ЗІРКИ • НОВИНИ • ПОЛІТИКА • ІНТЕРВ'Ю • КОМЕНТАРІ • ФАКТИ • КОМУНАЛКА • СПОРТ • ЗІРКИ •

ЯК І СКІЛЬКИ ЗАРОБЛЯЄ НА ТЕНДЕРАХ ВОЛИНСЬКА МЕДИЧНА «СІМ'Я»

Головний лікар Волинської обласної клінічної лікарні Іван Сидор постійно скаржиться на недостатнє фінансування закладу. Попри це, установа проводить тендери, на яких із завидною частотою здобуває перемоги компанія, пов'язана із сином головлікаря. Ця ж компанія не за ринковими цінами орендує приміщення для своїх аптек у будівлях комунального медзакладу. Після «революції гідності» схема працює далі.

стор. 8-9

X **ЩО? ДЕ? КОЛИ?****ЯК ЛУЦЬК
ВІДЗНАЧАТИМЕ ДЕНЬ
НЕЗАЛЕЖНОСТІ**

24 серпня – День Незалежності України. Луцьк проведе низку громадських акцій, присвячених цьому дню, метою яких є культурне відродження українців і вшанування пам'яті Героїв. Заходи до Дня Незалежності та Дня Державного прапора України у світлі нинішніх подій нестимуть ідеї патріотизму та миру.

Луцька міська рада запрошує гостей та жителів міста відвідати низку заходів:

21–24 серпня

- Виставка «Вони боролись за волю України» та фотодокументальна пересувна виставка «Волинь в роки незалежності» (Волинський краєзнавчий музей).
- Виставки літератури «Незалежна Україна – обличчя нової епохи» (Бібліотечні заклади міста).

22 серпня, п'ятниця

- 11:00 – Конкурсно-ігрова програма для дітей «Мільйони різних нас, а разом – Україна» (Центральна бібліотека для дітей).
- 12:00 – Конкурс малюнків на тему: «Мир в Україні очима дітей» (Театральний майдан).
- 12:00 – Конкурс малюнків «Розмалюю рідне місто барвами веселки» (Бібліотека-філія № 2 для дітей).
- 12:00 – Історична година «Держави славна назва – Україна» (Бібліотека-філія № 3 для дітей).
- 12:00 – Віртуальна екскурсія «Подорож рідним містом» (Бібліотека-філія № 11).
- 14:00 – Урочисті збори з нагоди 23-ї річниці Незалежності України (вхід за запрошеннями) (Облмуздрамтеатр).
- 19:00 – Кіномарафон «Моя Незалежність» (Клуб «Патріот Батьківщини»).

23 серпня, субота

- 10:30 – Акція «Одягни пам'ятники у вишиванку» (Театральний майдан).
- 10:30 – Велопробіг «Колесо здоров'я» (старт на Театральному майдані).
- 11:00 – Відкритий шахово-шашковий турнір (Клуб «Біла тура»).
- 12:00 – Творчий проект «Обніміться ж, брати мої!» (Арт-галерея «Луцьк»).
- 12:00 – Міжнародна товариська зустріч з футболу за участю команд ветеранів міст Бреста та Луцька (Стадіон «Авангард»).
- 12:00 – Краєзнавча вікторина «Луцьк – маленька Батьківщина» (Бібліотека-філія № 7).
- 15:00 – Фестиваль дзвонів мистецтва «Благовіст Волині» (Луцький замок).
- 15:30 – Конкурси, вікторини для дітей на спортивну тематику (Театральний майдан).
- 16:00 – Відкритий турнір зі стрітболу (Театральний майдан).
- 17:00 – Велоекскурсія «Луцьк на ровері» (старт на вул. Сенаторки Левчанівської).
- 18:00 – Мистецький проект «АртМайдан. Сини України» (Клуб «Патріот Батьківщини»).
- 20:00 – Музична програма «За Україну, за її волю!» в рамках мистецького проекту «Грає духовий оркестр» (Центральний парк).
- 21:00 – Театр тіней. П'єса «Історія Луцька» (Театральний майдан).

24 серпня, неділя

- 10:00 – Громадське віче за участю керівництва області та міста (Театральний майдан).
- 11:00 – Відкритий шахово-шашковий турнір (Клуб «Біла тура»).
- 11:30 – Мистецьке дійство «Кобзарське віче» (Театральний майдан).
- 12:00 – Громадська акція «Українська вишиванка» (Театральний майдан).
- 12:00 – Експрес-плєнер «Намалюємо мирне завтра» (Театральний майдан).
- 12:00 – Свято квітів «Луцьк квітучий» (Центральний парк).
- 13:00 – Проект «Козацька звитяга» (Луцький замок).
- 14:00 – Молодіжна програма «Луцьк – місто патріотичне» (Центральний парк).
- 15:00 – Дитяча екскурсія «Побачення з давнім Луцьком» (Замкова площа).
- 16:00 – Вікторина «Славне місто Луцьк» (Центральний парк).
- 16:00 – Мистецька акція «З Україною в серці!» (Театральний майдан).
- 17:00 – Конкурс малюнків на асфальті «Незалежна Україна» (Театральний майдан).
- 17:00 – Літературно-музична програма «Незалежна і Свята!» (Мікрорайони: Вересневе, Теремно, 40-й).
- 22:00 – Громадська акція «Україна – єдина!». Спільне виконання гімну України (Театральний майдан).

X **БЕЗПЕКА****«ТРИВОЖНУ КНОПКУ» – В КОЖЕН ДИТСАДОК**

Луцьк підвищуватиме рівень безпеки в дитячих садочках завдяки впровадженню системи безпеки «тривожна кнопка». Саме такий важливий проект втілюватиме Волинський інститут підтримки та розвитку громадських ініціатив.

Ця система безпеки є новою для України, хоча досить поширена за кордоном. Офіційна назва – ручна система тривожної сигналізації, йдеться в прес-релізі організації.

«Тривожна кнопка» – це народна назва, бо справді суть у самій кнопці. Її встановлюють у навчальному закладі, а в разі небезпеки при натисканні надходить сигнал на пульта Державної служби охорони чи приватної охоронної фірми. Оператор відразу викликає на місце можливих протиправних дій наряд міліції. Кнопка може бути вмонтованою, наприклад, в брелок, який носитиме з собою директор навчального закладу чи будь-хто з педагогів.

«Варто зазначити, що дошкільні навчальні заклади не входять у мережу закладів, які

підлягають охороні державними та приватними службами. Це становить потенційну небезпеку для дітей. Тому для того, щоб зменшити тривожність батьків у цей непростий для країни час, усі зацікавлені сторони об'єднали зусилля з метою впровадження даного проекту», – розповідає перший заступник міського голови Луцька Святослав Кравчук.

За словами керівника проекту Петра Лавринюка, проект отримав підтримку в рамках

конкурсу проектів місцевих ініціатив Волинської обласної ради в розмірі 25 тис. грн, що на сьогодні складає приблизно третину коштів, яких потребує закупівля техніки. Іншу частину коштів порівну може забезпечити Луцька міська рада та батьківські комітети дошкільних навчальних закладів, які виявлять бажання взяти участь у конкурсі з встановлення системи «тривожна кнопка».

«У Луцьку вже є практика встановлення системи безпеки

«тривожна кнопка» у трьох ДНЗ за кошти спонсорів та батьківських комітетів, що стало дієвим механізмом захисту правопорядку, адже вдалося запобігти двом злочинам проти майна закладу. На нашу думку, саме цей досвід потребує поширення та адаптації в усіх дошкільних навчальних закладах Луцька», – зазначає Сергій Чемерис, партнер проекту та представник громадської організації «Спеціалізований загін сприяння міліції «Правопорядок».

Також організація «Правопорядок» за власний кошт встановить обладнання та проведе навчання для персоналу дошкільних навчальних закладів.

Реалізація проекту розпочалася ще торік, адже ГО «Правопорядок» вже провела обстеження всіх дошкільних навчальних закладів (внутрішніх приміщень та зовнішніх територій) та надала адміністраціям ДНЗ акти з рекомендаціями і висновками за результатами обстежень.

Наступний крок організаторів – проведення конкурсу серед батьківських комітетів луцьких дитсадків та подальше встановлення системи «тривожна кнопка».

X **ВУЛИЧНЕ МИСТЕЦТВО****У ЦЕНТРІ ЛУЦЬКА –
ПАТРІОТИЧНЕ ГРАФІТІ**

Луцький райтер Андрій Присяжнюк (псевдонім AND) створив новий малюнок на вулиці Богдана Хмельницького у самому центрі міста.

У арці, яка веде до бару «Хмельницький», художник намалював обличчя дівчини з квітами у волоссі. Якраз навпроти, на сусідній

стіні, ще раніше він намалював козака.

«Бар попросив мене створити ще один патріотичний малюнок. У мене виникла ідея намалювати українку. Малював без ескізу, це була своєрідна імпровізація. Але робота ще незавершена. До того ж, деякі елементи я ще виправлятиму», – розповів графітчик.

X **ІДЕЯ****У ЛУЦЬКУ ХОЧУТЬ
ЗАПРОВАДИТИ
ЕЛЕКТРОННІ ЧЕРГИ
В ШКОЛИ**

У Луцьку хочуть запровадити електронну чергу для вступників до міських шкіл, щоб унеможливити махінації директорів. Таку схему запропонував секретар міськради Сергій Григоренко під час засідання виконкому, пише видання «ВолиньPost».

Він пояснив свою позицію тим, що знає випадки, коли директори шкіл приймають до шкіл тих дітей, батьки яких більш забезпечені або ж мають вплив, наприклад, працюють в судах, прокуратурі тощо.

Григоренко вважає, що подібна практика ганебна. Хочє, щоб дітей приймали до шкіл відповідно до рівня їхньої освіченості, а не статусу батьків. Він думає, що електронна черга буде прозорою схемою.

Зрештою луцький мер Микола Романюк дав доручення своєму заступнику Святославу Кравчуку, щоб з початку наступного календарного року ввести в місті електронну чергу на вступ до шкіл.

✂ ГОЛОСИСТА ГОРДІСТЬ

ВОЛИНЯНКА ГАЛИНА КОНАХ ПІДКОРИЛА ІТАЛІЮ

У Волинська співачка Галина Конах привезла в Україну нову нагороду. Цього разу талановита волинянка здобула «Золотий кубок» престижного конкурсу «Canzoni dal Mondo» («Пісні зі світу»).

Конкурс відбувався уже вдев'яте у курортному місті Равелло з 11 по 13 серпня. За словами Галини, взяти участь у цьому дійстві її запросив давній фестивальний колега.

Переможців обирало журі й публіка шляхом анонімного голосування. Півфінал і фінал транслювали у прямому ефірі. До фіналу увійшло п'ять учасників, серед яких і цьогорічна учасниця «Євробачення» від Литви Вілія Матчюнайте. Саме вона і українка вважалися фаворитками. Хоча самій Галині найбільше сподобався бенд із Казахстану.

«Коли стали оголошувати переможців,

одразу стало відомо, що я отримала нагороду від преси. Я розслабилася і вирішила, що вже нема чого очікувати. Стою на сцені, чую італійську мову, нічого не розумію. І раптом знову називають моє ім'я. Виявилося, що я набрала найбільше балів і посіла перше місце», – ділиться враженнями співачка.

Італійська преса розхвалила українку за пристрасний вокал і професійність. А сама волинянка зі сцени заявила, що свій виступ присвячує своїй прекрасній країні, яку зараз роздирає війна.

На конкурсі Галина Конах виграла шість тисяч євро, але поки не може їх отримати, її премія, по суті, зависла у повітрі.

«А все тому, що просто не було передбачено, що ці гроші можуть поїхати в Україну.

І зараз українська діаспора підключає всі ресурси, аби якось це питання розв'язати», – розповіла вона.

Луцьким школярам збільшать зимові канікули, запровадивши шестиденний навчальний тиждень. До таких кроків вдаються у багатьох регіонах України задля економії енергоносіїв, – пише «Волинський інформаційний портал».

✂ ЗАТЯГНУТИ ПАСКИ

ЛУЦЬКІ ШКОЛЯРІ МУСИТИМУТЬ ВЧИТИСЯ ПО СУБОТАХ

За словами начальника управління освіти Луцької міської ради Олега Гребенюка, луцькі школярі обидва семестри 2014-2015 навчального року вчитимуться по суботах. Натомість упродовж грудня-січня матимуть два місяці зимових канікул.

Щоправда, «шестиденка» не стосуватиметься учнів молодших класів. Наразі в місті працюють над плануванням навчального

процесу в такий спосіб, аби наймолодші школярі вчилися п'ять днів на тиждень.

Таке нововведення дозволить зекономити кошти за електроенергію та газ. Зі слів головного освітянина Луцька, впродовж канікул школи опалюватимуть мінімально, аби забезпечити допустимий температурний режим.

✂ ПОГОНИ

ВОЛИНЯНКА СТАЛА ДРУГОЮ НА ЕТАПІ КУБКА СВІТУ В США

Мар'ян ОЛЕСЬКИЙ

Луцька спортсменка Яна Беломоїна посіла друге місце на етапі Кубка світу з маунтинбайку, який пройшов в американському містечку Віндхемі.

Наша спортсменка відстала на 30 секунд від першого місця, на якому розташувалася французька Марго Мочетті з часом 1:10.28. Трійку призерів замкнула представниця Сербії Йована Чрногорац (+ 0:39).

На технічно не дуже складній трасі, що складалася з одного спуску та підйому, французька велогонщиця тримала лідерство фактично зі старту. Весь час її найближчою суперницею була сербка Йована Чрногорац, Яна

ж перші три кола йшла третьою. Лише на півдорозі на останньому підйомі волинянка зробила фінальний ривок і на секунди випередила сербку.

«Гонка склалася надзвичайно дивовижним чином, перед стартом я мала чудове самопочуття, – коментує Чрногорац. – Я почала дуже добре – на другій позиції до останнього кола зрештою. Але Яна пройшла повз мене так спритно, що я не могла піти за нею, але мені вдалося отримати третю позицію».

Сама ж Беломоїна після фінішу зізналася пресі, що проста, а отже, швидка траса їй сподобалася, і що результатом вона задоволена.

Нагадаємо, на попередньому етапі Кубка світу з маунтинбайку

в Канаді Яна виграла «золото». Успіхи волинянки на Американському континенті дозволили їй високо закріпитися у міжнародному рейтингу. Беломоїна з акти-

вом у 330 пунктів тримає третю сходинку списку. На сім і на десять пунктів більше у Марго Мочетті (Франція) та Джені Рісвед (Швеція) відповідно.

✂ ПАМ'ЯТЬ

НА МЕМОРІАЛІ УВІЧНЯТЬ ЛУЧАН, ЗАГИБЛИХ НА ВІЙНІ

Луцька влада вирішила, що на меморіальному комплексі «Вічна слава» буде місце пам'яті про лучан, які поклали свої життя під час антитерористичної операції на сході України. У мерії обіцяють оголосити конкурс на виготовлення та встановлення меморіальної стели.

Крім того, за словами міського голови Миколи Романюка, 1 вересня у всіх навчальних закладах міста хвилиною мовчання вшанують пам'ять героїв, які захищали нашу державу на сході. У тих школах, де вони навчалися, створять куточки пам'яті.

Також на урочисті лінійки з нагоди початку навчального року запросять учасників антитерористичної операції, які вже демобілізувалися або будуть перебувати у відпустках.

✂ ПРАВОПОРЯДОК

МІЛІЦІЯ ПРОСИТЬ ПОВІДОМЛЯТИ ПРО ТЕРОРИСТІВ

Правоохоронні органи Волині роблять все можливе задля забезпечення миру та спокою на території регіону, наголошують у волинській міліції.

Керівництво управління МВС України у Волинській області звертається до громадян з проханням повідомляти правоохоронні органи про осіб, які мають наміри вчинитим терористичні акти, диверсії, інші злочини із застосуванням вогнепальної зброї.

«Інформуйте правоохоронців про всі відомі вам факти виявів сепаратизму, екстремізму та порушень громадського порядку, а також виявлення біля ваших осель невідомих підозрілих осіб та транспортних засобів із номерними знаками іншого регіону. Звертайте особливу увагу на пакети або предмети, залишені без нагляду», – йдеться у повідомленні прес-служби міліції Волині.

«Негайно інформуйте правоохоронців про підозрілих осіб, які поводяться агресивно, мають при собі зброю чи спецзасоби, намагаються здійснити провокації та закликають до силового протистояння, розповсюджують агітацію антиконституційного характеру, намагаються проникнути до адміністративних чи громадських будівель», – закликають силовики.

За наявності вказаної інформації слід зателефонувати «102» або звернутися до найближчого відділку міліції.

Тетяна ГРИШИНА

Кажуть, що потрібно купувати не житло, а сусідів. Герої публікації переконалися у цьому на повну. Адже комфорт помешкання, особливо в багатоквартирних будинках, багато в чому залежить від адекватності, чемності та порядності сусідів.

ІСТОРІЯ З ЗАПАХОМ

Довгожителі багатоквартирного будинку № 9 на проспекті Грушевського пригадують, що вже понад 20 років їхня сусідка, яка живе у двох сусідніх квартирах, фанатично збирає та тримає у себе в помешканні котів та собак. Усе б нічого, але число тварин вимірюється десятками та доходить до сотні.

У під'їзді навіть за холодної погоди відчинені вікна. Втім вентиляція не допомагає приховати «приємності» сусідства з любительською тварин. Сморід від котячих випорожнень чути на всіх поверххах. Сусіди кажуть, що і від самої господині шириться неприємний запах, а її одяг постійно в котячій шерсті.

«Якось її навіть із маршрутки вигнали. Годі було сидіти поруч. Коли двері в квартиру зачинені, то ще півбіди, а коли вона звідти виходить... Смердить так, що нудить», – ділиться враженнями одна з сусідок.

Де-не-де у під'їзді літають мухи. Квартири власниці звиринця видають не надто охайні двері та балкон і вікна. Час до часу там з'являються коти, які розгулюють перилами.

Сусіди з інших під'їздів кажуть, що їм собаки та коти не заважають, а от ті, хто живе найближче до любительки тварин, зневірилися в тому, що можна якось ситуацію поліпшити. Більше того, вони навіть уникають контактів із журналістами. Кажуть, що після кожної з заяв до міської ради чи міліції, або звернення до засобів масової інформації сусідка то кабелі телефонні обріже, то крани з водою відкритими залишить, то двері підпалить.

«Вона грамотна. Сама юристка. Ця епопея триває вже роками і ніхто не може її на місце поставити», – бідаються сусіди.

Самої ж власниці квартири на момент візиту в домі не виявилось. Вгомонити любов до котів намагалася й міліція та муніципальна дружина. Правоохоронці пригадують, що від запаху виїдало очі і не розуміють, як можна жити у такій квартирі. Одного з слідчих пес Федя й узагалі покусав, через що до справи взяли органи прокуратури.

ПО СУСІДСТВУ – ПЛЮШКІН

Не помітити одне з подвір'їв Луцька, ідучи вулицею Набережною, важко. Особливість ділянки в тому, що на території біля приватного будинку гори лахміття, мішків зі сміттям та іншого непотребу. Створюється враження, що тут не людське помешкання, а філія сміттесортувального заводу в селі Брищі, де розміщено міський полігон нечистот.

Частка правди у цьому припущенні є. Мешканці розповідають, що у бу-

СУСІДСЬКІ ВІЙНИ

динку живе стара бабця. Вік її визначити важко – років 70-80. Час до часу до неї навідуються діти, втім у помешканні не живуть. Жінка – глухоніма, тому порозумітися з нею важко. А з огляду на те, що на території живуть пси – ще й небезпечно.

– Якби вона просто збирала сміття – це ще півбіди. А його собаки розносять. Періодично вона його палить, а від цього неабиякий сморід. Ми вже і зверталися в міську раду, – каже сусід. – Втім що тут вдієш? Жінка вже немолода, до неї не докричишся, не достукаєшся.

Місцеві розповідають, що жінка збирає лахміття на смітниках. Потім його сортує. Щось залишає собі, щось здає на макулатуру, частину – спалює.

«Кілька разів намагався їй щось пояснити, коли сміття палила. Сморід, неможливо працювати. Але що поясниш глухонімій людині? Вже півтора року як тут працюю, то стільки і ця жінка і збирає сміття», – розповідає працівник автомаєстерні, що по сусідству.

ДІТИ МАЮТЬ НЕ ТУПОТИТИ

Лучанка Катерина Бондарук мешкає у панельному будинку, де є проблема зі звукоізоляцією. Квартира приватизована і до останнього часу розмірене життя молоді мами не передбачало нічого лихого. Втім останнім часом через сварки з сусідкою сім'я мусить або ходити навшпиньки, або виселитися.

«Три скарги вже на мене написала. У міську раду та міліцію. Каже, що вдома шумно, в квартирі збираються компанії і гуляють півночі. Обріжує, бо жодна з заяв не мала продовження», – ділиться Бондарук.

Виявляється, що сусідка не задоволена звуками, які спричиняє дворічний син жінки. Оскільки будинок панельний, то чути, як вода тече у душі, дитина повзає (навіть по килиму), працює телевизор чи грає музика.

«Якось у сина болів живіт і він плакав уночі. То до мене були претензії, що я не можу заспокоїти дитину. Але ж це малюк. Зазвичай о 22:00 він вже засинає. А якось сусідка сказала мені, аби я потурбувалася, щоб син прокинувся не раніше, ніж о 9:00, бо їй треба було відіспатися. Це якийсь нонсенс», – продовжує мати.

Заяви скарги до міліції не підтвердилися. Жоден з сусідів на шум чи гучні звуки з квартири Бондарук не скаржився. Тому міліціонери вправі у випадку третьої неаргументованої скарги накласти штраф на саму скаргницю – за невмотивований виклик міліції.

АЛГОРИТМ ДІЙ

Типовою неприємністю, яку створюють одне для одного сусіди, є порушення правил тиші. Відповідно до українського законодавства (ЗУ «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення») у нічний час із 22:00 до 8:00 у житлових

Подвір'я «жінки Плюшкіна»

будинках забороняються гучний спів і викрики, користування звуковідтворювальною апаратурою та іншими джерелами побутового шуму, проведення салютів, феєрверків, використання піротехнічних засобів.

Втім на кожне правило є виняток. Норма не стосується випадків, коли, наприклад, використання феєрверків попередньо погоджено з органами місцевого самоврядування.

Проведення на захищених об'єктах ремонтних робіт, що супроводжуються шумом, забороняється у робочі дні з 21:00 до 8:00, а у святкові та неробочі – цілодобово.

Власник або орендар приміщень, у яких передбачається проведення ремонтних робіт, зобов'язаний повідомити мешканців прилеглих квартир про їх початок. За згодою мешканців усіх прилеглих квартир, ремонтні та будівельні роботи можуть проводитися також у святкові та неробочі дні. Шум, що утворюється під час проведення будівельних робіт, не має перевищувати санітарних норм цілодобово. До слова, з 23:00 до 7:00 рівень шуму не може перевищувати 45 дБА (рівень чутної розмови), з 7:00 до 23:00 – 55 дБА (рівень шуму в офісі). Для порівняння, крик та сміх на відстані одного метра – це 75 дБА.

певні команди. А якщо тварина хвора чи спричиняє шум неумисне, то тут немає вини сусіда, – пояснює Новарчук.

Неприємною, але не рідкісною ситуацією є затоплення квартир сусідами зверху, або ж через несправні системи. Якщо причина у сусідів халатності чи неувважності, найоптимальнішим варіантом буде домовитися про відшкодування ремонтних робіт. Якщо ж сусід своєї вини не визнає, неприємність варто негайно зафіксувати за допомогою акта.

Для цього треба зателефонувати до ЖКП, яке обслуговує будинок, та попросити складання «дефектного акта». Кошторис ремонту зможе скласти ліцензована будівельна фірма. Надалі справа передається до суду.

Проти сусідів-курців також є законодавчі норми. Наприклад, відповідно до українського законодавства, куріння на сходових майданчиках, у під'їздах та ліфтах заборонено. А ось курити на своєму балконі сусіди мають повне право.

СУСІДСЬКІ БУДНІ

Заступник начальника відділу муніципальної дружини Луцька Вадим Міщук розповідає, що більшість скарг, які скеровують із «гарячої лінії» міської ради до структурного підрозділу, стосуються саме сусідської теми. Переважно йдеться про порушення правил благоустрою, правил користування житловими приміщеннями. Порушення правил тиші, сусіди-дебозири чи хуліганства – це компетенція міліції. Хоча й карати за порушення правил благоустрою вони також в силі.

«Типовий випадок: сусід поставив біля свого будинку паркан чи огорожу і тим самим іншим мешканцям заборонив проїзд. Інший зрізав дерево, хтось не вивіз сміття», – розповідає Міщук.

Часто-густо до розв'язання таких питань залучають кілька структурних підрозділів, наприклад, окрім муніципальної дружини, санітарну службу, управління містобудування та архітектури.

Проте бувають і хронічні скарги. Серед них – сусіди, які вже не один рік не можуть порозумітися і періодично знаходять у діях один одного порушення. А відтак за першої-ліпшої нагоди кличуть муніципальну дружину.

Найскладніші випадки, каже Міщук, коли для угамування нечемних сусідів чи врегулювання конфлікту потрібно потрапити до них на територію чи у квартиру. Наприклад, як у випадку сусідки-тваринолюбки. Тут потрібне відповідне рішення суду.

«Такі конфлікти з сусідами варто зупиняти на початку, адже вони можуть затягнутися і співжиття стане неможливим. Краще домовитися, поговорити, залагодити ситуацію мирно, піти на компроміс, аніж одразу звертатися до відповідних органів», – вважає представник муніципальної дружини.

Якщо сусіди норми порушують, для захисту права на тишу можна звертатися до органів місцевого самоврядування, органів внутрішніх справ та санітарно-епідеміологічної служби, які на місцях мають встановити порушення правила тиші та усунути небезпечні фактори.

Інша дилема – домашні улюбленці. Керівник комунального підприємства «Ласка» Богдана Новарчук пояснює, що відповідно до законодавства, у житлових квартирах та будинках кількість тварин для утримання необмежена. Єдина умова, аби власник зміг забезпечити їх належне утримання. А це стосується і відсутності неприємного запаху, захисту здоров'я чотирипалих.

Власник зобов'язаний прибирати за твариною екскременти на будь-якій території, включаючи під'їзди, сходові клітки, ліфти, а також дитячі майданчики, доріжки, тротуари. А от утримувати на балконах і лоджіях тварин, зокрема птицю, і бджіл – заборонено.

Цікаво, що є і норма щодо правил утримання собак у квартирах, згідно з якою з 23:00 до 7:00 забороняється гавкіт та виття.

– Ця норма стосується тих випадків, коли власник свідомо змушує тварину гавкати чи вити. Тобто дає їй

ЛЮДИ ЗІ СКРИНЬКАМИ НА ВУЛИЦЯХ: СПРАВЖНЯ БЛАГОДІЙНІСТЬ ЧИ УЗАКОНЕНЕ ШАХРАЙСТВО?

Ірина КАЧАН

Навесні на вулицях Луцька з'явилися люди у синіх накидках зі скриньками благодійного фонду із гарною назвою «Фонд добрих людей». Зовсім юні хлопці й дівчата збирають гроші важкохворим дітям. Справа, звісно, благородна, але чи можна довіряти цим людям та чому ті, хто знає, обходять їх і не жертвують у таку скриньку навіть дві гривні?

Люди, які тривалий час провадять публічну благодійну діяльність, переконують: у такі вуличні скриньки кидати гроші не варто, оскільки до адресата зрештою доходить мізер. Більше того, відверто називають подібні фонди шахрайськими, оскільки, за їхніми словами, вони не просто обманюють людей, які готові допомогти ближньому, а й підривають довіру до тих, хто займається чесною благодійністю. А таких сумнівних фондів останнім часом в Україні з'явилося чимало.

ДОВІРЯТИ ТІЛЬКИ ФОНДАМ, ЯКІ МАЮТЬ ІМ'Я

Ірина Констанкевич

Заступниця голови правління благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці – Новий Луцьк», депутат Луцькради і завідувач кафедри української літератури Східноєвропейського національного університету Ірина Констанкевич розповідає, що досвід благодійної роботи вона мала ще до початку своєї роботи у фонді Ігоря Палиці. В університеті час до часу проводять благодійні заходи, і свого часу на посаді проректора їй доводилося бути відповідальною за ці кошти.

– Там, де є живі гроші, потрібно бути максимально прозорим і відкритим. І колегіально усе робити, тоді ні в кого не буде запитань. А надто, якщо йдеться про роботу благодійного фон-

ду, який є неприбутковою структурою, – каже Ірина Констанкевич. – Процедура відкриття скриньок має бути максимальною прозорою. Коли ми в університеті проводили благодійний збір коштів у скриньки, то збирали комісію не менш як з трьох осіб, які були присутні при відкритті скриньки. Причому ми фіксували у протоколі, о котрій відкрито скриньку, троє людей своїми підписами підтверджували це. І ми йшли до найближчого відділення банку, клали на рахунок кошти й прикріплювали до цього протоколу чек, а потім розміщували інформацію на сайті для публічного висвітлення.

Нині ж, працюючи у великому фонді, єдиним донором якого є народний депутат Ігор Палиця, Ірині Констанкевич не доводилося мати справу з недобросовісними фондами. Навпаки, каже вона, співпрацюють із людьми, у яких можна повчитися. Як от фонд «Стопрак».

– І з шахраями треба боротися. На жаль, їх не бракує. Передовсім пильними мають бути люди. Не менш пильними зобов'язані бути наші правоохоронні органи, – каже вона. – Але я не можу закликати людей не кидати гроші у скриньки. Допомогати треба. Звісно, варто запитувати документи у волонтерів. Але якщо люди хочуть обманути, то вони зроблять і документи, і фотографію хворої дитини підберуть. Це справжній бізнес, цілі технології маніпуляцій. На конференції для благодійників у квітні цього року нам розповідали, що на красивих дівчатках легше заробити, ніж на хлопцях. До милих дівчат більше довіри у перехожих. Тому довіряти можна лише тим фондам, які мають ім'я.

«ЯК КОЛИСЬ КРИШУВАЛИ БОМЖІВ, ІНВАЛІДІВ, БЕЗПРИТУЛЬНИХ, ТАК ЗАРАЗ КРИШУЮТЬ ЛЮДЕЙ ЗІ СКРИНЬКАМИ»

Марія Адамчук

Добре знайома із роботою структур на зразок «Фонду добрих людей», що діє останні місяці в Луцьку, Марія Адамчук, президент волинського

благодійного фонду «Стопрак». За її словами, усі благодійні середовища, які реально працюють, між собою знайомі та співпрацюють. І останній рік між усіма українськими фондами діє домовленість, що на вулиці грошей вони не збирають. Хіба – якщо проводять якийсь захід. Тому, каже вона, усіх людей, які ходять вулицями зі скриньками і просять пожертвувати гроші, можна вважати сумнівними.

– Ми собі так думаємо, що як колись кришували бомжів, інвалідів, безпритульних, так зараз кришують цих людей зі скриньками, – каже Марія Адамчук. – Навряд хтось заробляє на цьому сам, не ділячись із тими, хто кришує.

Президент фонду «Стопрак» пояснює: людині, яка далека від благодійності, важко уявити, якої потужності має бути фонд, аби мати представництва у регіонах. Мовляв, про такий фонд і його діяльність знали б усі.

– А хто знає щось про ці фондики, крім того, що бачить його «активістів» на вулицях з накидками і скриньками? Навіть фонд Олени Пінчук, здавалося б, дуже потужний, і той не знаходить можливості вийти на регіони, – говорить діячка. – Важливий нюанс: жоден фонд не в змозі назбирати стільки волонтерів, які ходили б містом і справді безплатно збирали гроші. Я це кажу зі знанням справи. До того ж, не всі навіть великі фонди дозволяють собі розкіш мати гарні скриньки, уніформу, на відміну від цих фондиків. А це ж даремне витрачання коштів. Тільки-от перевіряти їхню діяльність – це дуже довга справа. Тим паче, коли навіть правоохоронці за це братися не хочуть. Їм нічого не

зробиш, до них особливо і не придерешся, бо формально все законно. Та й вони самі завжди наголошують, що мають купу документів, що у них все чесно.

До всього, Марія Адамчук стверджує: часто так буває, що фонд зареєстрований у Києві, офіс розташований у Харкові, хвора дитина – у Криму, а кошти збирають в Луцьку. На її думку, це не просто нелогічно, а й «попахує» смаленим.

СХЕМА ШАХРАЙСТВА СПРАЦЬОВУЄ НА МОМЕНТІ ВИЛУЧЕННЯ КОШТІВ ЗІ СКРИНЬОК

Наталія Ліпська

Боротьбу з такими фондами півтора року вела директор благодійного фонду «Крила Надії» Наталія Ліпська зі Львова. Таких фондів, які ставлять перед собою передусім бізнесову мету, в Україні нині діють десятки, каже вона. Причому схема доволі нехитра.

І вона особисто передавала інформацію правоохоронцям, та ніхто цю тему особливо не рухає.

– Реально реєструється фонд. Усе чисто і гарно. Декларується гарна мета. Оголошується збір коштів для реальних хворих дітей. Набираються волонтери, точніше псевдоволонтери. Основна схема діяльності таких фондів полягає у зборі коштів на вулицях. До моменту, поки скринька не розпломбована, ніби все чисто. Є документи, є реальна потреба у допомозі для конкретної дитини, фонд має право сам визначати, яким чином від залучає гроші, – пояснює Наталія Ліпська. – Коли гроші зібрано й пора розпломбовувати скриньку, відбуваються маніпуляції. За правилами, коли розпломбовують скриньку, слід скласти акт вилучення коштів. І ці кошти треба або в той же день покласти на рахунок, або якщо це пізній вечір, то до десятої ранку наступного дня вони мають бути на рахунку. Все має бути дуже чітко, на кожному зі скриньок має бути по п'ять документів: акт встановлення скриньки, акт вилучення скриньки, прихідний касовий ордер (ці гроші мають бути оприходовані в касу фонду), розхідний касовий ордер і квитанція про те, що ці гроші від імені фонду покладено на рахунок фонду. І мають бути присутні три-чотири людини, які ставитимуть підписи. Ось тут розпочинаються дивні речі. Тому що скриньки є, люди зі скриньками стоять, а актів вилучення нема. Гроші не кладуть в касу фонду, гроші з каси фонду не кладуть на рахунок фонду. Скільки грошей вилучено зі скриньок, прослідкувати годі.

Більше того, люди, яких називають волонтерами, отримують певний відсоток від того, що вони збирали у ці скриньки. У принципі, фонд має право витратити 20% від свого річного обороту на адміністративні витрати. Але ці гроші не можна взяти з цільових адресних пожертв, тобто зі скриньок. Тобто схема шахрайства спрацьовує на моменті вилучення коштів зі скриньок. Бо відслідкувати, скільки реально грошей було зібрано, сторонні люди не можуть.

Натомість батькам хворої дитини все одно, скільки у них вкрали, для них мають значення ті кілька тисяч, які горе-благодійники їм дали, діляться своїми спостереженнями Наталія Ліпська. І саме це, каже вона, найгірше. Тому що дискредитується поняття благодійності й волонтерства.

Ті, хто звик жертвувати гроші просто на вулиці, можуть легко перевірити, чи фонд шахрайський. Існує певний лакмус, завдяки якому це можна відслідкувати.

ЛЮДИ ЗІ СКРИНЬКАМИ НА ВУЛИЦЯХ: СПРАВЖНЯ БЛАГОДІЙНІСТЬ ЧИ УЗАКОНЕНЕ ШАХРАЙСТВО?

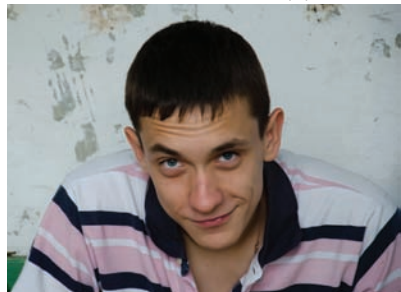
Ірина КАЧАН

Закінчення. Початок на стор. 7

– Якщо волонтер показує посвідчення волонтера, то цей на 99% шахрайський. В Україні діє закон про волонтерство і волонтерську діяльність. Але для того, щоб структура мала статус волонтерської організації, мала право укладати якісь договори з волонтерами і використовувати оцю назву «волонтер» у своїй офіційній роботі, вона мусить мати статус волонтерської організації, – розповідає львів'янка Наталя Ліпська. – Але досі в Україні нема жодного органу, який надає цей статус. Закон є, мав бути створений відповідний орган, але цього зроблено не було. Тому, коли ви поцікавитесь посвідкою й вам покажуть посвідчення волонтера і договір з ним, можете бути певні, що такому фонду жертвувати свої кошти не варто.

Більше того, в українському законодавстві передбачено норму, що діяльність фонду може бути припинена після 12 місяців доведених зловживань. Тому більшість з таких фондів працюють одинадцять з половиною місяців. А потім фонд або затухає, або створюється новий, або фонд переназивають і він стає правонаступником.

«ПРО ЗАРПЛАТУ ПИТАТИ НЕ МОЖНА», – ПРЕДСТАВНИК СУМНІВНОГО ФОНДУ

Тарас Озарків

Розпитати про діяльність фонду в дівчат і хлопців зі скриньками на вулицях Луцька важко. Розповідають мало і переконують, що їм нічого не платять. Утім коли кажу про те, що хочу теж влаштуватися туди на роботу, як-от вони, допомагають з контактами керівника.

Донедавна очільником волинського відділення «Фонду добрих людей» був юнак на ім'я Андрій Костельний, саме він і його мобільний досі вказані на офіційному сайті фонду. Хоча в групі фонду «ВКонтакте» хлопець має зовсім інше ім'я – Костя Демидов – і вказує місце проживання – Львів. Але це, звісно, ні про що не свідчить. Хоча вигляд має дивний.

Телефонуємо до нього і дізнаємося, що він до фонду чи то уже непричет-

ний взагалі, чи то вже не має стосунку до його луцького осередку. Та Андрій Костельний дає нам номер нового керівника волинського відділення «Фонду добрих людей». Його звали Тарас Озарків, сторінка «ВКонтакте» свідчить про те, що живе хлопець у Тернополі.

Тарас Озарків про роботу фонду розповідає охоче й наголошує, що вони дуже зацікавлені у висвітленні своєї діяльності в засобах масової інформації.

За його словами, «Фонд добрих людей» зареєстрований у березні 2013 року. В Луцьку працює кілька місяців, з весни. На сайті фонду вказані представництва у 14 містах України: Луцьк, Харків, Дніпропетровськ, Одеса, Запоріжжя, Житомир, Тернопіль, Львів, Вінниця, Івано-Франківськ, Полтава, Кривий Ріг, Мелітополь, Черкаси.

– Не можу сказати, що за цей час ми зробили дуже багато, але конкретні кроки вже зроблено. Насамперед передано дітям 1 мільйон 600 тисяч гривень. Це по всій Україні. Якщо говорити про Луцьк, то там зібрали приблизно, може, тисяч 50-60 і передали дітям, – розповідає Тарас Озарків. – Кожне місто перераховує кошти, і ми ці гроші розподіляємо між дітьми. Загалом уже допомогли більш як двом сотням дітей. Але наш фонд не тільки збирає кошти на вулиці для цільової допомоги важкохворим дітям, ми також проводимо різні благодійні акції, вечірки, концерти, відвідуємо дитячі будинки, притулки. Ми також роздаємо хліб малозабезпеченим сім'ям та пенсіонерам.

Тарас Озарків визнає: у Луцьку поки мають труднощі, оскільки до них наразі звернулися по допомогу лише батьки однієї дитини. Тому раніше збирали кошти на дитину з Тернополя.

Х ХРОНІКЕР

В Україні на сьогодні зареєстровано понад 15 000 благодійних фондів. З них реально працюють не більш як 2000. Для порівняння, у всіх країнах Євросоюзу налічується близько 110 000 благодійних фондів. У Європі діє один фонд на 4,5 тис. населення. В Україні благодійні організації можуть надавати допомогу, яка не оподатковується, розміром 1700 гривень. Усе, що перевищує цю суму, оподатковується. Нині на розгляді три законопроекти, з прийняттям яких благодійна допомога може стати суттєвішою, оскільки в них передбачено скасування оподаткування державою.

Тобто чіткої установки нема – у Луцьку збирати пожертви на лікування волинця. Але хлопець переконує: самі зацікавлені в цьому. Мовляв, це логічно, та й ті, хто жертвує гроші, більше хотіли б допомагати своїм землякам.

Представник фонду розповідає, що організація спеціалізується насамперед на важкохворих дітях. Мовляв, у дорослих більше можливостей дати собі раду. Хоча, каже, були випадки, що допомагали і повнолітнім, також перераховували кошти постраждалим під час революційних подій.

Активістом у «Фонді добрих людей» може стати будь-хто, не важливий вік і соціальний статус. А луцьку команду називає «ініціативною групою людей, яка просто захотіла робити добрі справи».

– Люди підходять на вулицях і самі пропонують допомогу. Дехто стає волонтером, дехто пропонує допомогти речами, грошима, – розповідає він. – У

Луцьку є близько семи людей, які працюють на вулицях. Кількість людей постійно змінюється, приєднуються нові. У Луцьку працює молода команда, хоча є міста, в яких працюють люди поважного віку.

На запитання про те, яку плату отримують активісти, Тарас Озарків відповідає виправдовуючись і намагаючись пояснити журналісту, що таких запитань, мовляв, ставити навіть не варто.

– Насамперед вони є волонтерами, і про заробітну плату говорити взагалі не можна, – переконує активіст фонду. – У нас є дуже велика кількість підприємців, бізнесменів, які нас фінансують, які щомісяця перераховують кошти на фонд, щоб ми могли існувати. Ми частково оплачуємо оренду офісів, хоча стараємося, щоб нам їх надавали безплатно. Так само виплачуємо заробітну плату працівникам згідно з актом виконаних робіт. На нашому сайті можна подивитися, хто нас фінансує. Складаємо волонтерські договори з людьми, які у нас працюють. Але, по суті, зарплати як такої вони не отримують, ставки чи відсотків немає. Якщо людина

Засновниця «Фонду добрих людей», харків'янка Карина Середя

була на нашій акції з роздавання хліба, долучалася до поїздки у дитячий будинок, кілька разів на місяць виходила на вулицю для збору коштів, тоді ми наприкінці місяця даємо їй компенсацію за витрачений час, за хороше діло. Це буквально якихось 100-200 гривень, але не зі скриньок, а з тих, які нам виділяють бізнесмени. Я не вважаю, що це якісь великі гроші і про це можна так сильно говорити. Це є волонтерство, бо люди роблять хорошу справу.

ПОЖЕРТВИ ЛУЧАН ЗБИРАЄ БІЗНЕСВУМЕН ІЗ ХАРКОВА

Також Тарас Озарків розповідає, що їхній фонд навіть не витрачає дозволених 20% коштів на господарські справи. І наголошує, мовляв, усі зібрані гроші віддають хворим дітям.

– Коли на офіс приходять людина зі скринькою, там має бути три особи, які будуть перераховувати ці гроші. Складають акт виконаних робіт і записують кількість купюр та зібрану суму. А потім ці гроші відносять у банк, – стверджує він. – Це роблять самі волонтери, щоб вони самі бачили, що ці кошти йдуть дітям. А потім, коли дають гроші конкретним людям, теж складають звітність. Ведеться бухгалтерія, все законно.

Хай як розхвалює себе та своїх «добрих людей» Тарас Озарків, аргументи тих, хто давно провадить благодійну і громадську діяльність, звучать переконливіше. А якщо не полінуватися пошукати в інтернеті інформацію про подібні фонди, зокрема про «Фонд добрих людей», все стає зрозуміло.

Засновниця фонду, що збирає пожертви і з лучан, має харківську прописку. Це така собі бізнесвумен Карина Середя, яка, окрім благодійності, займається мережевим маркетингом, є однією з керівників, а можливо, і співвласників величезної транснаціональної корпорації «TianDe». Компанія ця торгує косметикою. Харківські журналісти прослідкували: практично усі керівники регіональних представництв її фонду мають стосунок до корпорації «TianDe». Дивне поєднання комерційної структури та благодійної організації, чи не так?

У радянські часи традиція давати милостиню почала вмирати. Справжній сплеск благодійності відбувся під час Євромайдану і нинішньої війни з Росією. Українці готові допомагати, але людей легко ввести в оману. Тому перш ніж кинути кілька гривень у прозору скриньку усміхненій панянці, кілька разів подумайте, чи дійде ваша допомога тому, хто її справді потребує. Не варто збагачувати тих, хто під прикриттям благодійності, заявляючи про бажання врятувати дитяче життя, збагачується сам.

КІНОРЕЦЕНЗІЯ

КРИВАВА АФРИКА: ПРО ГЕНОЦИД В РУАНДІ

Ірина КАЧАН

Упевнена, що для багатьох цей фільм стане відкриттям. Може, навіть не так сам фільм, як те, про що у ньому йдеться.

Стрічка «Готель «Руанда», звісно, торкає, зворушує, напружує нерви і надовго запам'ятовується. Але це не головне. Найважливіше – це кіно відкриває очі тим, хто в силу різних обставин (наслідок навіть сказати в силу інтелектуальної обмеженості) не знає найтрагічніших сторінок сучасної світової історії.

Йдеться про страшні події двадцятирічної давнини у африканській країні Руанда. Геноцид, під час якого загинуло, за даними ООН, близько 800 тисяч людей всього лиш за 100 днів. Усе внаслідок дій тимчасового уряду Руанди, що прийшов до влади в результаті військового перевороту у

квітні 1994 року. Тисячі смертей невинних людей, і все через ненависть етнічної більшості, народності хуту, до представників етнічної меншини країни – тутсі.

Дивитися це кіно мені було важко, хоча жальливих сцен смерті чи катувань тут немає. Та команді, яка працювала над

створенням цього фільму, вдалося передати той біль і трагедію, яку переживала Руанда у 94-му, відтворити страхітливую атмосферу. Не знаю реалій цієї африканської держави, але смію припускати, що геноцид цей досі не забутий і не пержитий.

Стрічка вийшла у світ у 2004 році, через десять років після тих подій, зняли її американці. Отримала низку престижних світових кіновідзнак, серед яких – кілька «Оскарів», «Золотих глобусів» і «Греммі». Сказати, що ці нагороди заслужені, – не сказати нічого.

«Готель «Руанда» дивитися не просто рекомендую, а навіть наполягаю. І не тому, що його зняв якийсь крутий режисер чи сам сюжет вражає. А просто тому, аби ви знали, що відбувалося в Африці ще зовсім недавно. Бо я й не здогадувалася, як вмирають люди, коли йшла до першого класу. Я й гадки не мала, що деся на іншому континенті оскаженілі хуту бігають з мачете в руках і вбивають своїх сусідів-тутсі, бо такий клич дав якийсь політичний авторитет із державного радіо.

Історія геноциду в Руанді – це реальне жахіття, втілення пекла на землі. Дивно, але найбільше вражає не масштабами і жорстокістю, а тим, що ці події відбулися у 94-му, після завершення холодної війни, в епоху інтенсивної глобалізації, інтернету і системи колективної безпеки. Дивіться!

REPUBLICA
м. Кам'янець-Подільський

5/6/7 вересня

ART JAZZ COOPERATION
ANTIMONEY FEST

Скрябін (UA) Dakh Daughters (UA)

СЛОТ ПАЛІНА РЕСПУБЛІКА ОДИН В КАНОЕ
JINJER ROLLJCS VIVIENNE MORT SKINHATE PATЧ PIANO EXTREMIST
ТИНЬ САНЦЯ SCIANA MORPHINE SUFFERING MASSA ПРИЧИН INFECTED RAIN FONTALIZA

Луцький Джазовий Клуб презентує:

ПАРТНЕР: СТРАЖА ПРАВИ
Під патронатом: Українська Республіканська Академія

ЗБІР КОШТІВ для допомоги військовим з 51-ї ОМБР

Благодійний вечір роліжес джазовий фестиваль 2014

Art Jazz cooperation

Луцький замок 18:00

29.08 (п'ятниця)
- Futurethno (Польща-Україна)
- Fat-Suit (Шотландія)
- Alex Renart trio (Франція)
- Jam

30.08 (субота)
- Джаз-дует - Олег Баконський та Святослав Гавроль (Україна)
- Taras Bakovsky sextet (Україна-Польща)
- Keith Dunn & Train Four Blues Band (США-Україна)
- Jam

Виставка та пленер «ДЖАЗ НА ПОЛОТНІ» ВОЛИНСЬКИХ МИСТЦІВ.
www.jazzclublutsk.org.ua

КІНОМЕНЮ ВІД ГУРМАНА

Сергій МАРТИНЮК

«47 РОНІВ»
(США, 2013)
Режисер: Карл Рінні

Кіану Рівз в останні роки не велими тишив своїми персонажами і їх інтерпретацією на екрані, попри свій аж ніяк не пропитий голлівудською славою акторський потенціал. Натомість відносно свіже американське видиво на ниві альтернативної історії Японії з добрим присмаком фентезі, яскравими спецефектами та дорогою картинкою стало приємним винятком. Герой Кіану, трушний архетип борця, який проходить різні етапи внутрішньої духовної еволюції, бореться з архаїчною сучасністю, ворогами, демонами і власною честю. Епічно і видовишно. Можна. Для поціновувачів східних мотивів та фентезі піде добре. Тим паче, що перед нами один з найкультовіших міфів Японії і чергова спроба його екранізації.

«ОДНА МІЛЛЯРДНА ДОЛЯ»
(США, 2014)
Режисер: Брайан Хоріумі

Дуже специфічне постапокаліптичне кіно без зомбі та катаклізмів. Техногенна катастрофа, яка спіткала людство, через призму життя кількох пар, внутрішній світ яких в момент біди або остаточно трісне під вагою обставин, або змусить наших героїв зробити неможливе і тим самим дати світу шанс, подарувавши цей шанс своїй любові, яка завжди має бути вище від усього. Тонко, поетично, драматично і оголено нервово. Масовий глядач не оцінить, але любителям розміреного вдумливого кіно про людей під прицілом психотелескопа має сподобатися. Рекомендую!

«ВУЛКАН ПРИСТРАСТЕЙ»
(Франція, Бельгія, 2013)
Режисер: Александр Коффре

Однозначно, одна з ліпших європейських комедій, що їх я бачив цьогогоріч, хай як низько критики відгуквалися про стрічку. І хоча картина місцями брутальна й груба, як нога біля дури, подекуди це гармонійно урівноважується сентиментальністю і чистою людяністю. Питомо не голлівудське кіно, тому очікувати від нього щасливих «хепі-ендів» не варто, міжкадрове навантаження може видатися вам не таким, що вкрай розслабляє. Історія розлученої сімейної пари, яка вирушила в одному літаку на весілля до дочки. Через виверження вулкана маршрутна мапа героїв зазнає суттєвих змін, і мандри Європою обернуться для наших героїв дуже і дуже насиченим сафарі, в якому вони продемонструють одне одному всі глибини власної любові та ненависті. Сповна. Раджу!

«СПІС І ГЛІСТРУБ»
(Данія, 2013)
Режисер: Крістоффер Бое

Екранізація реальної історії відомого магната-плейбоя та його вправного юриста. Відверте біографічне кіно з оголеними геніталіями, бізнескухнею та природою хворобливих амбіцій людей. Фільм гідно оцінять з часом, а наразі можна смакувати фірмові і маловідоме твориво талановитого скандинавця, насолоджуючись в процесі тим фактом, що про цей скарб ще мало хто знає. Чого варте тільки змалювання еволюції на перший погляд нічим непримітного юриста, який повстав проти податкової системи своєї країни, потрапив за ґрати, пробував робити політичну кар'єру, при цьому не зраджував дружину, ловив жар-птиць за хвіст, поки жар-птиці не зловили його і не забрали з собою. Оплески Бое! Європа що далі, то більше занурюється в тілесне, але вперто не забуває про естетику і підтексти.

САШКО ПОЛОЖИНСЬКИЙ ПРО Свій новий проект «БУВ'Є»:

«Я НЕ МОЖУ СТВОРИТИ ЩОСЬ ПРИНЦИПОВО НЕ СХОЖЕ НА «ТАРТАК»

Розмовляла Ірина КАЧАН
Фото Євгена КРЕДЕНЦЕРА

Лідер гурту «Тартак», лучанин Сашко Положинський цьогоріч потішив своїх шанувальників музичним проектом «Був'є». Про нові творчі горизонти 42-річного музиканта стало відомо у квітні, коли він презентував сингл «Не Свари Мене, Мамо». А вже на початку серпня гурт «Був'є» почувли-побачили відвідувачі луцького фестивалю «Бандерштат». Сашко не приховував хвилювання і попереджав: цей виступ міг стати першим і останнім. Та запал творити нову музику поза межами рідного «Тартака» у Положинського, схоже, ще дужче розпалився після «Бандерштату».

«Є ШАНСИ ДО КІНЦЯ РОКУ ВИДАТИ АЛЬБОМ»

– «Бандерштат» переконав тебе, що «Був'є» має перспективу?

– Організатори «Бандерштату» виявили нам величезну довіру, запросивши виступати в ролі хедлайнерів. І ми їх, на щастя, не підвели. Я не приховував свого хвилювання перед виступом. Та й музиканти хвилювалися. По-перше, ми всі разом ще жодного разу не виступали. По-друге, я вперше за багато років виступав з абсолютно новим колективом, хлопці вперше виступали зі мною. І я все-таки є для них певним музичним авторитетом, для когось більшим, для когось меншим. Тому це для музикантів було додатковим стимулом, аби похвилюватися. Але загалом відпрацювали гарно, хоча й неідеально. Найбільше претензій у мене до себе самого. Я відспівав не так добре, як співав на репетиціях. Утім виступом задоволений.

– Тепер можна очікувати концертів «Був'є» в інших містах?

– Періодично виявляється певний інтерес до виступів «Був'є» наживо, але поки конкретних пропозицій мало. Після виступу на «Бандерштаті» ми більше зосередимось на студійній роботі. Про сольні концерти говорити рано, оскільки в нас ще надто мало пісень.

– Увесь матеріал ви презентували на «Бандерштаті»?

– Саме так, нині репертуар «Був'є» – це ті дев'ять пісень, які ми заграли на «Бандерштаті». Усі ці пісні зараз у студійній роботі на різних рівнях.

– Шанувальники чекають, коли ваші пісні можна буде послухати в інтернеті, скачати собі у плеєр.

– Є шанси до кінця року не тільки записати, а й видати альбом. Гарантій нема, і це не є конкретним нашим планом. Але ймовірність така є, якщо все рухатиметься такими ж темпами, як зараз.

– Задоволені сприйняттям публіки на фестивалі?

– На «Бандерштаті» мені насамперед сподобалась реакція публіки. Коли люди уважно слухають усе – це дуже важливо і приємно.

– Тим паче, коли це новий, незнайомий слухачу матеріал.

– Власне! З дев'яти пісень люди всім чули вперше. І я відчував цю увагу аудиторії. Для мене це величезний внутрішній кайф, коли є увага, відчуття. Пробували і підспівувати, і танцювали, і аплодували дуже добре. Тому сприйняттям публіки і відгуками, які я почув опісля виступу, дуже задоволений. Є люди, які кажуть,

що «Був'є» більше схоже на «Тартак», аніж на якийсь окремий проект. Але я сприймаю це як належне. Я не можу створити щось принципово не схоже на «Тартак». Я собі просто не уявляю, який це могло б мати вигляд.

«ХАЙ ЯКЕ РІШЕННЯ Я УХВАЛЮ, ВОНО БУДЕ ПРАВИЛЬНИМ»

– Як шукав музикантів для «Був'є»?

– «Був'є» розпочався зі співпраці з лучанином Романом Сорокою. Він робить аранжування, саме він запропонував свою формулу. І під цю формулу порадив мені музикантів, з якими він хотів би працювати. Задум виявився вдалим. І всім музикантам сподобалося.

– Чому для дебюту вибрали пісню «Не Свари Мене, Мамо»?

– На той момент, коли ми починали роботу над «Був'є», дуже багато пісень було на рівні ідей або якихось замальовок. І так співпало, що, коли ми були готові презентувати пісню «Не Свари Мене, Мамо», наближався день народження моєї мами. Вирішили об'єднати усе: і презентацію «Був'є», і першу пісню, і подарунок мамі.

– Якою була мамина реакція?

– Мамі сподобалося. І сама пісня, і те, що я вигадав такий подарунок для неї. Батьки вже давно мені довіряють і особливо не переймаються. Вони знають: хай яке рішення я ухвалю, воно буде правильним.

– Народженню проекту «Був'є» посприяв твій переїзд до Луцька?

«Часто в моїй голові з'являються якісь ідеї, щоб їх не забути – занотовую. Якоюсь давно виникло таке слово «Був'є», як поєднання слів «був» і «є», з використанням такого стильного українського апострофа. Подумав, що це могло би стати гарною назвою для якогось музичного проекту. Щоб не забути, записав це слово на великому аркуші паперу, який висів у мене на стіні, саме для того, щоб записувати якісь ідеї, плани, проекти. Оце слово кілька років висіло в мене на стіні, а я й не знав, що колись так назву свій новий проект».

«Був'є» – сталість буття – був, є, а отже, є великі шанси, що й буде. Був – як основа, фундамент, якість минуле, якась історія. Є – як безперервність існування: зараз – є, завтра – є, потім – знову є, і так є постійно, поки є».

Х СКЛАД ГУРТУ

Вадим Захарченко – гітара
В'ячеслав Короткий – бас-гітара
Валентин Миرونюк – барабани
Сашко Положинський – фронтмен гурту, вокал та тексти
Роман Сорока – аранжування та саунд-продюсування

– «Тартак» планує найближчим часом новий альбом?

– Уже три роки, як вийшов наш останній альбом «Сімка». Я хотів би, щоб за цей час з'явилося зо два альбоми. А у нас навіть один поки не наклювується. І я не бачу особливого запалу з боку музикантів творити нове. Хоча на це є свої причини. Серед них і та, що у нашому репертуарі дуже багато пісень, які можна грати на концертах ще кілька років поспіль. І щоразу, складаючи трек-лист на виступ, усвідомлюємо, що багато всього хочеться заграти, багато пісень публіка дуже любить і хоче почути на концерті, але втиснути все у програму годі. Тому поки я з великим інтересом реалізую себе у «Був'є» і продовжую роботу у «Тартаку». А час покаже.

НА «БАНДЕРШТАТІ» ПОРАДУВАЛИ ЛУЦЬКІ «ВАЖКОВАГОВИКИ»

– Які загалом враження від цьогорічного «Бандерштату»?

– Як на мене, фестиваль пройшов на вищому рівні, ніж минулого року. Це свідчить про те, що він розвивається. Помітно збільшилася географія гостей фестивалю і значно чисельніші делегації приїхали з тих міст, які вже бували на «Бандерштаті» раніше. Чув багато схвальних відгуків від людей, які вперше побували у Луцьку. Вони відзначають, що завдяки «Бандерштату» відкрили для себе Луцьк як гарне місто, де можна приємно провести час. А це все-таки певний меседж для міської влади.

– А як щодо музичної частини фестивалю?

– Особисто я відкрив для себе ірландський гурт «Сruachan», хоча мене зазвичай не чіпляє фольк-метал. Музиканти відпрацювали дуже професійно. Коли команди такого рівня виступають на сцені, це відображається на статусі фесту. Порадували мене луцькі «КЕТО», «4hours-band» і «To Leave A Trace». Українська важка альтернатива в Луцьку дуже потужно представлена. Якби в Україні відбувалися великі фестивалі такої музики, то наші музиканти виступали би там на дуже пристойному рівні. І любителі такої музики гарно оцінили б те, що вони грають і як грають.

Суто на рівень хедлайнерів можуть претендувати луцький «Фіолет» і херсонський «Роллікс». Мені здається, що рівень їхньої популярності та нинішніх гонорарів не дотягує до їхнього справжнього професійного рівня. Це дуже високопрофесійні колективи з класним репертуаром, які могли би бути хедлайнерами багатьох фестивалів. І головне – пісні, як у «Ролліксів», так і у «Фіолету», не про абищо, більшість пісень із глибоким змістом, пісні актуальні зокрема і у нинішній час. Це власне ті гурти, які варто запрошувати якомога більше на різні фестивалі, особливо тоді, коли постає питання, чи варто взагалі проводити фестивалі під час війни. Їх варто проводити, якщо вони мають такий правильний посил, як «Бандерштат», і якщо там виступають такі потужні команди.

